

Fabula vânătorului împăiat

Scris de dr. Peter Lengyel

Duminică, 28 Octombrie 2012 11:48 -

Un vânător ciugulea liniștit semințe, boabe care au trecut peste iarnă, muguri șamd. Era liniștit în împărăția lui reprezentată de pădurile întinse pe care le iubea și pe care nu le-a părăsit niciodată... cu excepția unor scurte ieșiri în golul aplan. Era primăvară și deci perioada rotitului, a dragostei, un fel de recompensă pentru cei care au putut supraviețui timpurile dure din lunga iarnă a Carpaților. Cânta din tot sufletul în zorii zilei, erau în zonă femele, pe care simțea că le iubește. Nici nu simțea cu perfidul cocoș de munte se apropia cu dorințe criminale. Din lumea aceea a cocoșilor, a bățăliilor deșarte, a urcat aici în munte să îl omoare pe vânător... doar așa, din plăcere. Era transpirat, obosit, dar măcar arma de metal îi era încărcată. Se apropia perfid de vânător, iar când a ajuns să îl aibă în bătaia puștii, a tras fără milă. De emoția uciderii ucigașului nu doar că îi tremurau degetele, dar s-a scăpat puțin și în izmene. Nu mult, doar puțin pe la spate, așa cum a mai făcut-o. În loc să își transmită genele următoarei generații, o decizie criminală a ajuns să îl transforme într-un stârv. După ce vânătorul nu mai mișca, cocoșul de munte l-a ridicat de la pământ, l-a șters puțin de sânge și l-a înghesuit în poșetă, unde își ținea și fardurile, și rujul preferat. A coborât în lumea lui, lăsând muntele mai mort, puțin. După câteva zile în care avea alte preocupări, pe la Parlamentul cocoșilor de munte, a ajuns să aibă timp și de hoitul din poșetă. L-a dus la împăiat,... sau la naturalizat. Vânătorul împăiat arăta destul de bine, pe o creangă, pus pe perete. Avea un zâmbet, mai mult un rânjel destul de crispat. În ochi avea o licărire destul de sticloasă. În rest era OK, parcă puțin prea crăcănat, dar asta se observa doar din direcția potrivită. Nu mai aduna semințe, nici boabe, nici muguri, nu mai cânta, nu mai simțea că ar putea să zboare de fericire... era un vânător static, dar foarte frumos. Când vezi pe perete... împăiată o ființă cândva minunată... vezi urma unei crime. Când vezi în natură dihanii îmbrăcate în camuflaj, care au și arme, ele se pregătesc să ucidă din plăcere. Ființa-cea-mai-groaznică pe această planetă este criminalul în serie care ucide din plăcere. Dacă cunoști o asemenea făptură, poți să o întrebi, ce simte când ucide? Poți să îl întrebi, ce părere are în general despre cei care au ajuns să ucidă din plăcere? Ce crede despre vânători de vânători care își fac și ei o colecție de trofee? Ce ar crede despre un cocoș de munte camuflat, care ar trage în el cu pușca, atunci când nu se așteaptă? Poți să îl întrebi dacă nu se simte cam rigid? Și ce părere are despre un vânător împăiat.

sursa:

peterlengyel.wordpress.com